

Arrest

nr. 180 068 van 22 december 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 2 juni 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 oktober 2016.

Gelet op de beschikking van 8 november 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat S. RONSE verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een asielzoeker die reeds de vluchtelingenstatus werd toegekend in een andere lidstaat van de E.U.

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoeker, van Syrische nationaliteit, de vluchtelingenstatus werd toegekend door een andere lidstaat van de Europese Unie, met name Bulgarije.

Artikel 57/6/3 van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt: "De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen neemt de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 niet in overweging wanneer een andere lidstaat van de Europese Unie de vluchtelingenstatus heeft toegekend aan de asielzoeker, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend. De in het eerste lid bedoelde beslissing moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen, zijnde iedere dag, behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag."

2. Artikel 57/6/3 van de vreemdelingenwet bepaalt aldus dat de asielaanvraag van een persoon die reeds als vluchteling werd erkend in een andere Europese lidstaat, niet in overweging wordt genomen tenzij hij of zij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij/zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem of haar reeds werd toegekend.

Te dezen wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat (i) verzoeker de vluchtelingenstatus werd toegekend in Bulgarije, (ii) hij geen elementen aanhaalt waaruit blijkt dat hij Bulgarije heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, (iii) verzoeker zijn fundamentele rechten als vluchteling verzekerd zijn in Bulgarije, (iv) de mogelijkheid bestaat een vraag tot bevestiging van zijn hoedanigheid van vluchteling in te dienen, (v) er voor het overige geen concrete elementen zijn waaruit kan blijken dat verzoeker verhinderd zou zijn om zich terug naar Bulgarije te begeven en zich toegang te verschaffen, rekening houdende met zijn geldige Bulgaarse verblijfstitel, zoals blijkt uit zijn verklaringen en de beschikbare stukken en (vi) de door hem neergelegde documenten niet in staat zijn deze beslissing te wijzigen. In de beslissing wordt er tevens aan toegevoegd dat verzoeker blijkens zijn verklaringen nadat hij in Bulgarije de vluchtelingenstatus verwierf er nog meer dan vier maanden heeft verbleven alvorens het land te verlaten, hetgeen zijn problemen aldaar danig relativeert.

3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen concreet verweer voert tegen de desbetreffende overwegingen aangezien hij zich hoofdzakelijk beperkt tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Waar verzoeker verwijst naar de artikel 13 EVRM, artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikelen 23 en 39, §1 van de Richtlijn 2005/85/EG en arrest nr. 1/2014 van 16 januari 2014 van het Grondwettelijk Hof en aanvoert dat hij zich in een parallelle juridische situatie bevindt waarvan sprake in voormeld arrest en aldus geen adequaat rechtsmiddel heeft, wijst de Raad erop dat artikel 13 EVRM het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt en artikel 47 van het Handvest het recht op een doeltreffende voorziening in rechte alsook het recht op een onpartijdig gerecht omvat. De Raad benadrukt dat verzoeker met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 13 EVRM.

Het volstaat niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst dan wel te dezen eerste land van asiel, algemene mensenrechtenrapporten en (internet)artikelen dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst dan wel te dezen eerste land van asiel werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

De Raad wijst er voorts op dat in het licht van het gegeven dat Bulgarije, zoals alle andere Europese lidstaten, gebonden is door het Gemeenschapsrecht en de verplichtingen die daaruit voortvloeien, er vanuit kan worden gegaan dat de fundamentele rechten van verzoeker verzekerd zijn in Bulgarije, dat de bescherming die de Bulgaarse Staat hem biedt in wezen doeltreffend is, dat Bulgarije het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat zijn levensstandaard er niet als onmenselijk of mensonterend

kan beschouwd worden zoals bedoeld in artikel 3 EVRM. Bovendien heeft verzoeker de vluchtelingenstatus verkregen in Bulgarije, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken.

Daargelaten de vraag of verzoeker de *facto* familiale en relationele bindingen heeft in België in de zin van artikel 8 van het EVRM, benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing er niet toe strekt het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt enkel in dat verzoeker zijn asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, noch heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoeker definitief van zijn broer wordt gescheiden. Verzoeker maakt met zijn betoog in het verzoekschrift de schending van artikel 8 van het EVRM dan ook niet aannemelijk.

Verzoeker geeft aan dat het moeilijk is om te voldoen aan de voorwaarden van de verschillende mogelijkheden om zich te vestigen in België als vreemdeling die reeds de vluchtelingenstatus bekomen heeft in een andere EU-lidstaat. Dat hij nog niet voldoet aan deze toepassingsvoorwaarden, neemt niet weg dat hij beroep kan doen op de bescherming die reeds werd toegekend in Bulgarije.

4. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Bulgarije.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 5 oktober 2016, voert verzoekende partij aan dat zij nog verschillende stukken heeft ingediend samen met een aanvullende nota om aan te tonen dat het in haar geval onmogelijk is om terug te keren naar Bulgarije. Verzoekende partij vervolgt dat zij een nieuwe asielaanvraag heeft ingediend op 25 september 2015 en dat het dossier werd overgemaakt aan het Commissariaat-generaal op 11 februari 2016. Verzoekende partij wijst erop dat zij zeer uitvoerig haar persoonlijke omstandigheden uiteengezet heeft aangevuld met toepasselijke publicaties over Bulgarije waaruit blijkt dat het onmogelijk is om te voorzien in de elementaire levensbehoeften. Verzoekende partij stelt dat zij hier reeds anderhalf jaar is en bij haar broer woont die hier erkend is als vluchteling. Verzoekende partij licht voorts toe dat zij dat zij in

onmenselijke omstandigheden is moeten vluchten, zij gedwongen werd om haar vingerafdrukken te geven in Bulgarije en niet gescheiden kan worden van de familie die in België erkend is, gelet op haar risicoprofiel als Syrisch vluchteling en haar jonge leeftijd.

Verzoekende partij maakte per schrijven d.d. 1 december 2016 een *“nota tot toevoeging van nieuwe stukken”* aan de Raad over, en voegt hierbij volgende stukken die zij in de bijgevoegde inventaris aanduidt als volgt: *“(…) 17. Bijlage 26 quinquies 18. PRO ASYL rapport »Humiliated, ill-treated and without protection. Refugees and asylum seekers in Bulgaria«, gepubliceerd in December 2015 19. Internetartikel dd september 2016 OHCHR 20. Publicatie dd februari 2016 van ECRE 21. Uittreksel Aida-rapport oktober 2015”*.

In de betreffende nota wijst verzoekende partij erop dat zij in haar verzoekschrift d.d. 3 juni 2015 zeer uitvoerig de persoonlijke omstandigheden, aangevuld met toepasselijke publicaties met betrekking tot de situatie in Bulgarije heeft uiteengezet (waardoor ten onrechte toepassing werd gemaakt van artikel 57/6/3 van de vreemdelingenwet), en oppert zij o.a. dat *“gelet dat het inmiddels bijna een 1,5 jaar is verstreken sinds de indiening van het beroep en verzoeker wenst nog enkele bijkomende recentere stukken bij te brengen die zijn grieven verder ondersteunen en die aantonen dat hij in Bulgarije onmogelijk in zijn elementaire levensbehoeften, zoals huisvesting en medische zorgen, zal kunnen voorzien, zodat moet worden geoordeeld dat een terugkeer naar Bulgarije een schending van artikel 3 EVRM inhoudt en bijgevolg dat moet worden geoordeeld dat de bescherming verleend door de Bulgaarse autoriteiten als opgehouden dient te worden beschouwd”*.

Uit de door de verzoekende partij aangebrachte recente en zeer gedetailleerde en uitgebreid gedocumenteerde informatie van o.a. PRO ASYL, ECRE en OHCHR blijkt dat de integratie van erkende vluchtelingen en subsidiair beschermden in Bulgarije en in het bijzonder hun toegang tot (elementaire levensbehoeften zoals) onder andere gezondheidszorg, huisvesting en sociale voorzieningen bijzonder problematisch zijn:

- *“Refugees with international protection receive no assistance in looking and paying for accommodation. They receive no social support, have de facto no access to the health system, can't take up any educational opportunities and find it very difficult to secure work. Families with small children, ill and/or traumatised people end up homeless and have no prospects of a dignified life in Bulgaria.”;*
- *“Due to the absence of an integration program since 2014 the situation has become even more difficult, as refugees receive no financial support (for accommodation or benefits), and are therefore solely reliant on their own, often non-existent, resources”;*
- *“The granting of refugee or subsidiary protection status in Bulgaria must be set against a backdrop of the diminution, if not entire eradication, of all social and material benefits for those with recognised status. There is no integration support, a status quo which has lasted for two years. Temporary accommodation in the reception centres is only for a duration of three months and does not include the most basic amenities. Any form of budget for integration has been consistently delayed and as a consequence recognised status holders find themselves without accommodation, social support, medical insurance and vocational training. It is the risk of homelessness and destitution for beneficiaries of status which much jurisprudence turns upon”;*
- *“In 2015 the total lack of any initial integration or support continued to be, alongside deteriorating reception conditions, and additional reason for asylum seekers and recognised individuals to leave Bulgaria. The government continued to invent a variety of new reasons and pretexts to postpone voting of the 2015 Integration Plan budget, which as of end-June 2015 was still not prepared, and far from being adopted. All newly recognised individuals have been finding themselves without accommodation, social support, medical insurance and vocational training just a few days after their recognition”;*
- ...

Uit de door de verzoekende partij bijgebrachte informatie blijkt eveneens dat (kandidaat-)vluchtelingen in Bulgarije vaak het mikpunt zijn van en het slachtoffer worden van allerlei vormen van racisme, geweld en discriminatie, en zij ook worden geïsoleerd en in een slecht daglicht worden gesteld door de media alsook in politieke propaganda.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken, maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, *A.M.E. v. Nederland*, nr. 51428/10, § 28).

Gelet op de door de verzoekende partij bijgebrachte informatie, het gebrek aan enige (andersluidende) informatie van het Commissariaat-generaal omtrent de situatie van (kandidaat-) vluchtelingen in Bulgarije, en gezien het specifieke profiel van verzoekende partij, een jonge Syriër die reeds sedert december 2014 in België verblijft en hier twee jaar geleden asiel aanvraag en hier familie heeft, alsook de precaire en problematische situatie waarin zij verkeert, kan, bij een eventuele terugkeer naar Bulgarije (als zij al terug wordt toegelaten tot het grondgebied) en gegeven de omstandigheden voor vluchtelingen aldaar, een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen.

Het feit dat verzoekende partij, zoals zij ter terechtzitting aanvoert en blijkt uit een door haar neergelegde bijlage 26quinquies, een nieuwe asielaanvraag heeft ingediend op 25 september 2015 en het dossier op 11 februari 2016 werd overgemaakt aan het Commissariaat-generaal, wijzigt niets aan hetgeen voorafgaat.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde grieven behoeven geen verder onderzoek. De Raad wijzigt zijn standpunt van en verlaat zijn beschikking van 5 oktober 2016.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 29 april 2015 wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS